

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַח ה' - חֻלְק כ"ג

קוֹנְטֵרְס 143

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א ל"פ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

מציפורניו של ארבעו רגלי ימי"ש... בנכות הוזהר הקדוש.

ואכן כך נקמב מפרש בזה"ק פרשת נשא בספרא דא יפקון מן גלותא ברבמי - בזה הספר (הוזהר הקדוש) יצאו מן הגלות ברבמיים.

עוד כתב: לא אשור מבעת העשי"ב, בעת מלקחית "ששית הנמים", למד בישיבת ויוניזי ב"ב אצל הגאון יקדוש בעל ה"אמרי חיים" וזכור"ל, רבנים דאין, יצאו 5 מדינות נגד עם ישראל: מצרים, ירדן, עירק, סוריה וקנדה, התיילטו להלחם נגדה, והספגה היתה גדולה מאד, והספחד קומט נורא - שלוששה ימים לפני תחלת המלקחיה כבר היו סגורים בקניי תגליל מקני פחד האויב, שימא יתקפו סוריה וקנדה את הצפון, ולא הרשו לשם בדרכיים. האדמ"ר חרר מיווניזי ו"ע" בפש ובשבל רשיון מחדל להגיע למירוה ואמרה.

בשאינו לכי שמעון אפעל כל מה שצריך, וכן עלה לציון הקדוש של רבש"י. בשינוש לציון הקדוש לקח ספר הזוהר פתח דף ארבעים ואמרו: כפן חבוב "ספר הזוהר מתנא האלוהי רבש"י", ופרשו: דאס איז די לעכטיגע ספר "ספר הזוהר" ויכאס לערנט אונז "מתנא" ובעילידיבוי "האלוקים" פון וועס? פון רבש"י, (תרגום ללשון: זה הספר הנזכר (הוזהר) שפולפד אותו (מתנא) אלקות, מימי: מרשב"י.) א"ח"כ נגש לציון הקדוש נשק ואמרו: כבר נפקתי כל הקשרים של כל האמות הרעות להגע לישראל. האך עשיתי זאת? כי בדיקתי מתנא הקדוש רבש"י, וקלטו ידועים על הנסים הגדולים שקרו במלקחיה זו. (שולחן)

ספר של הצדיק מתדבק בנשמת הצדיק, ועם ספר מאורות הוזהר.) כמאן רואים פשה גדול פח תלומד בזהר הקדוש ששל ידו, זה מועורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרבש"י, ע"ה ממש בפשטו, ברחם עליו, כמו שאמר יכול אני לפטר את העולם פולו מן הדיו. ונאפילו בדונט הפשוט.

יש הרבה לספר אבל תמוך קצה לבו נספר רק על קצה הפולגה: כתוב בקשריה ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים (שמות יח: כ) כתוב בקשריה מוה"ק, שהערפל הם המניעות, שפרוים לעשות אותה מצוה גדולה. יש מניעות גדולות, אבל לא צריכים לפחד מן המניעות וצריכים להתחנך בכל הפחות כי שם הוא המלקחיה זו. (שולחן) כנה, אבל אספר בקצה.

לפי 42 שנה לערך ראיתי כל ספרי הוזהר הקדוש בתמישה רבנים עם נקודות יפות מאד, דיפס לפני מאה שנה לערך מאד יפה, השתקטו מאד להדפיס כדי שיזוהר כל לקבל אחד לגרם את הוזהר הקדוש, אבל בקשו מומנו 3008 וזה היה אז הוזהר תועפות, ולא יכלתי לקנות

את זה. הלב שלי פאב הרבה זמן על זה שלא יכיתי לקנות ולהדפיס את זה.

ואן הוצאתו לאור את החק ליישראל בקשריות בודדות ואן לא היה באפשרי איהדיה לפלס סק ליישראל וכן לכל הפחות ילקודו את זהר של סתק ליישראל, וכל סתק, ב"ה זה עשה ריש גדול, עד שראו ארץ שאנשים הולכים ומתווקים בטלית שלהם את סתק ליישראל, ובי"ה סתק נגש לעם ישראל, ואחר כך התחילו להדפיס את סתק ליישראל בגדול, והיום מדפיסים כבר כל שנה לערך שימונה אלפים סמים.

בשנת תשמ"ג חשבתי שצריך לעשות משהו שכל אחד מישראל יוכלו בקלות ללמוד וזהו הקדוש, ההלכותי שגדי שלא יהיה לי מניעות מאנשים ושאף דברים. והשקפתי חרר במאנסי, זה חרוק במארא פארק שגמתי שם לערך ששה וחצי נסיעה כל דרך.

השקפתי מכלות צלום והתחלתי להעתיק מאמרים מכל הוזהר הקדוש על עניני תורה ותפלה ומאמרים של דוד הפלך ע"ה, ודברתי עם מדפיס שלא יעשה כלום בר מה שאני ימו לו כל יום, ודפיס תכף וכמד עם נקודות, ונבדתי בהקנת הספר כל יום לערך 10-12 שעות, ובי"ה ההלכותי שגבורה, ואן עוד לא היה התמונה, נכ העשרתי להדפיס סבל מסד"ל.

מה עשה הפעל דבר? הוא שבר 4 מחשבים יקרים, ועבודתי שלי חצי שנה לערך עם הרבה הוצאות ולא יכלתי להדפיס כלום, כי הקדשים עוב אותי ואמר פי הוא לא מסגל להלחם עם סב"מ, שלא רוצה בשום אופן לתת לי לעשות את העבודה.

נקמתי אז נכ סך בראשית, ושמותו נקרא בפדורף דברים נאשר באקצע גלי נקודות. ואחר שנים כל פעם שרוב נציתי להוציא לאור אפילו סדר בראשית, נשבר מחשב.

ב"ה שעליתי לארץ חשבת שיוכות ארץ ישראל תעורר לי להתחיל עם העבודה, והתחלתי לעבוד, והשברו מהחשבים עוד הפעם.

ההלכותי שצריך הרבה תפלה להתפלל שאילתיו, כי גלי תפילה לא הולך כלום.

לפי שני שנים נסעתי לצפת לפני ל"ג בעומר לקחתי שם דירה שרואים משם את ציון הרשב"י וההלכותי לעשות שלשה ימים תפלות שיששם ותכרך יעור לי שאובל להצליח בעבודת הקדוש כי שם הוא הוזהר"ק.

שלישה ימים יחילות יומית בעתגתי דבור וכל יום אמרתי שלישה פעמים תהלים והסתפחתי לעבר הציון של הרשב"י ובקשתי שאצליח בהפצת הוזהר"ק.

למחתי את היום: לפני לא יג' בעומר ויום אחר ל"ג בעומר.

ואחר כך ב"ה התחיל הסנקטא דשמנא והתחלתי לסדר את הדף היומי של הוזהר"ק, אבל המניעות היו כל כך גדולות בכל האופנים, כל המדפיסים שעבדו איתנו נשקרו להם כל מהשקפתי, לא פעם ולא פעמים, והמניעות צלום נעלמו, ומכונת צלום אמת תרשה הבי הקרה, שלחו 7 מכלות חדשות וקלטו נשקרו, הם אומרים שלא היה בהם פחסטוריה דבר קנה שישעב מכלות חדשות לשברים. (ראה ארטיסט בפרק "אל הערפל").

ועם כל המניעות האלו ה עור לנו שהגענו עד פה שב"ח הוצאתו לאור לערך רבע מליון עליוס וערך 150 אקף מימון וזהו ואור הוזהר גדל ויישראל והוזהר ווזהר הקדוש ספרים שיתקל מן העולם פאן כבר יראו את זה. הקשר שאני מספר את הספר שצריכים לדעת שכל דבר טוב ובכשר דבר קנה שכל העולם וכל הגאולה תלויה קנה לשנים הרבה מניעות, אבל עם רצון תוק וכולים לעבור על הכל וכולים להגיע לכל מה שרואים באמת עם סינקטא דשמנא, כמו שפרטנו בזה"ק "כד בעי בר נש לאתנכניא פשה אנון דמונומן ליה", באשר בן אדם רוצה להסתהר פשה מלאכים נחורים לו, אבל צריך לדעת כי לא מצוה לפי גודל המצוה וזהו הרבה מניעות, כמו שאנחנו רואים שמשנה בכני נגש אל הערפל, זה המניעות שלא יכלים לראות, מדוע - מפני "אשר שם האלקים" שיש עם אלקות ותשגות גדולות לבו נשקפל, אך משה נגש ללא פחד ובכוח צעורי מינע"ה.

וכמו שאנו נוקטים לדחמי פמאן ויש כמעט אחד וחצי ביריאזו ערכים שכלם רוצים לחסל את המש עשרה מליון יהודים, ולכן אנו בטוחים שאם ילקודו את הוזהר הקדוש בכל יום ויום רק 12 דקות, ונקמתי כל הוזהר בשנה אחת, בנודאי יעצלו מחבלי משיח, כמו שבחבתי רבי שמעון בן יוחאי שבספרא דא יפקון מן גלותא.

ב"ה ישראל קדושים הם, ונאחד טילפן אלי לפני שבעים ששעה אורנו כבר אלה סוימי וזהו הקדוש, ונאחד טילפן אלי בשבוע שעבר שרואה לאורנו יגלה שיהיה וזהר בסוד האלקה לך ששלמה, ובכונת זה נשגה מחר לתנאולא שיתקל ונאמתי יש לי תכנית קלה אך שיכולים ככל לארגן משיעוריו וזהר באלקים וקבבות, ומו שרואה להיות ששתם ויתקשרו אלינו.

ענג בעל השקפה קרובה לחיות ולראות אך שפאותי אלפי ישראל מתארגנים להפעל הוזהר העולמי, וחרתו על דגליהם "קבלתי לד' לבדו" (ראה בספר כנסתא דהוזהר) ובדגל תנה דגלים על ערי ישראל ומיתריים פקול חוצב לקביות עם "מי לד' אל"י, ומתקבצים כבימים בכל תמועות ישראל וראי' שד' שואווי לפליטה שלשנים עזרו בדונט דור עקבתא דמישיחא התפעלים באמת

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשַׁדִּי חֲמוּד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֵּהר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעִמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֵּהר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֵּהר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֵּהר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֵּהר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעֲנוּת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֵּהר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנָס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיוֹנִים וְתַחַתְוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחְשְׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְתַּפִּים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֲפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּדָה - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלְא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֵר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֵּהר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ומתבטלים הנורות. ונתעולם מכיון עצמו לגאולה השלימה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשבי"י - "בספרא דא יפקון מו גלותא ברחמי". ובכות מוצי' הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ויביא להבטחות הגדולות של הרשבי"י (בהר תרומה ב'ה"ש)

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמיים וארץ, שכל המנפה את הרבים להפצת השר (הפדושה) מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם וזכה להן - מופה את מלכות הרשעה. ועושה נחת רוח ועלוי להשם ותכבדו - מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשבי"י: וזכה לראות בגימ' לבניו. וזכה לעשירות בעולם הזה. וזכה לעולם הבא. - אין שום אהר שכולו להזיק ולהרע לו. ונגם לשנים עשר ששנו ג' עדו - ואין מוקה בגדו. - משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענייניו לו והלוצנו עד סוף כל הדורות. - הקדוש ברוך הוא והרשבי"י מברכים אותם בכל הברכות שנתפכך בהם אבריהם אבינו, שגם הוא סרב כותם בולם להקדוש ברוך הוא. - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מתנות מלאכים עליונים ומלואים אותו, ונגם לשבועים עולמות גנויים (מישפתיא: סוד') שלא וזכה בהם שום אדם אחר - ומקדדים רק לו.

לפי הכו א"ש ח"י, וקשילומד בשמחה - מקבל באף - סך הכל מליון שנה (אוקהוה צדיקים) ונה רק מיהודי אמה, 70 שנה של שבתות, ואחר כך תפיל במאה יהודים - האם יש לנו מושג מה זה עושה, אינה פעל ורשם נפלא הוא בכל העולמות, ונקם שמונים ק"ך.

עתה, הנפלא מדוע פאים וחופים, ונקדבים ללמוד לע"י, לזכות, לרפוי"ש, לשמחה שמתעלה יפה, - במקום לתת ברכו, או אינה מוכרת שלא וזכרים ממנה קלום, חלק וזהר ותקוני וזהר במחיר מצחיק. - ומשמש כל מיני בעולם הזה ויגודאי בעולם הבא. וכן יזרו אותך לעד לטובה בזה ובכא, כל הקרובים, וגם המלאכים בשמיים וימליצו טוב בעדך ורבי שמעון בר יוחאי ז"ע עשמו יבכך אותך ויזכה לך על כך - נו יש עוד מה להשוב, - צריך רק לבנים מאמר "ז"ל: אם פגע בכ מנגל זה משהו לביחוד" גם אכן הוא נמוח אם פרזל הוא מתפוצץ".

אם נשה ותנויפת אין לך משהו ומזכך, ומתלהב לבאים שבשמיים. וכח גלת לימוד הוה"ק נמו בהם השק עצום עד כדי שעמדו ומקרו בלי קסף אשר בלשותם כדי לזכות ולזכות את כל ישראל, ונמו בעצמם "בוזו קסף בוזו זכב" - כי מה קחש קסף וזכב - קנגד הצער של שכינתא בגלותא, ומה גם שעייזו נערפים הקלפות

להתקרב לרשבי"י וז"ע ועושים מבין ורבוז ופעלים להקים שיעורים בארץ, ובכל העולם פולו ותמניו ישראל קדושים, פועם בכלם זכות יהודי, ונקשים בפכותות אהבה אהבה להקל להפירה כי האמת נר לנקלם.

בה שראים הני מברבי שקרי מאחזו בני שיוקעים הטיב את מאמר קהלת "הכל הכלים אמר קהלת הכל הכל" - ומתם בהחיר וצלול לדעת שכל העוה"ז "הכל אין עם מועיל" - וקשר האמתי הוא - לזכות את כלל ישראל בפה שיותר וזכות על יביתים בשפע אור אלוקי (עיון נגד סתדרו"ב)

במה מקעים ומתוק להסכים במלא הודם ותפארתם, אשר יש מהם ששנו מאות ויש אלפים של סטים - לתחוקה חנם - מפני שיוקעים ערך של שעה תורה בעוה"ז - ובקשר לימוד הוה"ק שמוקבל לאלפים ולרבות

תתאר להם אינה זכות גדולה יש להם, וכל אהר יכול לזכות בקלות לזכות האלו: בתמישה שאלים לספר - אתה מונה 101 ספרים בסך 505 ש, - אשר למה נחשבו - הו מתישב שר מונה קנגד הפסדה. - בא וראה אתה מחלק 101 יהודים ממנו "מיקאל" וקפה מלאכים לאלפים ולרבות נבראים מזה. - בכותך יהודי לומר בשבת קודש שעה ווה"ק - אשר ערבו שיה לאף שנה לימוד פשט ביום חול

והמשכילים יהיוו בזהר הרקיע. אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזוהר, דאיהו פתבת נח. (זהר ה"ג קנג)

רבי ייסא הקטן היה מצוי לפני רבי שמעון. אמר לו, זה שכתוב (משלי י) ברכות לראש צדיק, היה צריך להיות לצדיק, מה זה לראש צדיק? אמר לו, ראש צדיק זו היא העטרה הקדושה, ובארונה. עוד, ראש צדיק זה יעקב, שנטל את הברכות והשפיע אותם לצדיק, ומשם נורקו לכל עבר, וכל העולמות מתברכים.

אבל הנה בארנו, ברכות לראש צדיק - (ראש צדיק נקרא אותו המקום (ראש) של הברית, שממנו יוצאים מענינות החוצה. הנקב של הכד שיוצא ממנו היין הוא הראש, כן ראש צדיק, אותו מקום, כשנורק מענינות לנקבה, נקרא ראש צדיק. הצדיק הוא ראש (ראש לכל הברכות) משום שכל הברכות שריוות בו.

עוד, אותו האדם שזוכה לשמר את אות ברית הקדש ועושה את מצוות התורה נקרא צדיק, ומראשו ועד רגליו כן נקרא. וכשהברכות שופעות לעולם, הן שורות על ראשו, וממנו עומדות הברכות לעולם בפנים הקדושים הצדיקים שהקים.

עוד שאל רבי ייסא ואמר, כתוב (תהלים לו) נער הייתי גם זקנתי וגו'. הפסוק הזה פירושו ששורו של עולם אמר אותו. הוא אמר אותו ברחמיה יותר ממה שחושבים בני אדם. אמר לו, בני, יפה הוא שהרי ביהודא הקדוש נאמר נער הייתי גם זקנתי. וכך הוא, ולא ראיתי צדיק נעזב - זה השבח של היהודי שלא נמצא יום ללא לילה, שהנה הלילה תמיד נמצא בו, והצדיק אהיו למעלה ואהיו למטה.

וזרעו מבקש לחם, מאי הוא? אלא בשעה שזורק ונשפע הדרע, אלא

רבי ייסא זוטא הוה שקיח קמיה דרבי שמעון, אמר ליה. האי דכתיב (משלי י) ברכות לראש צדיק, לצדיק מיבעי ליה, מאי לראש צדיק. אמר ליה, ראש צדיק דא היא עטרה קדישא, ואוקמוה. תו, ראש צדיק, דא יעקב, דאיהו נטיל ברכאן, ונגיד לון לצדיק, ומתמן אזדריקו לכל עיבר, ומתברכן פלהו עלמין.

אבל הא אוקימנא, ברכות לראש צדיק, (ראש צדיק אקרי, ההוא אתר (ס"א ל"ג רישא)

דברית, דמניה נפקין מבויעין לבר, נוקבא דקיסטא דחמרא נפיק מניה, איהו רישא. כן ראש צדיק, ההוא אתר, פד זריק מבויעין לנוקבא, אקרי ראש צדיק. צדיק איהו ראש (ג"א רישא לכל ברכאן) בגין דכל ברכאן ביה שריין.

תו, ההוא בר נש, דזכי למנטר את קיימא קדישא, ועביד פקודי דאורייתא, צדיק אקרי, ומרישיה ועד רגלוי הכי אקרי. וכד ברכאן נגדין לעלמא, שריין על רישיה, ומניה קיימי ברכאן לעלמא, בבגין קדישין זכאין דאוקים.

רבי ייסא תו שאיל ואמר, (תהלים לו) כתיב נער הייתי גם זקנתי וגו'. האי קרא אוקמוה דשרו דעלמא אמרו, איהו אמרו ברחמיה, תירי ממה דחשבין בני נשא. אמר ליה, ברי יאות הוא, דהא ביהודא קדישא אתמר נער הייתי גם זקנתי והכי הוא. (תהלים לו) ולא ראיתי צדיק נעזב, דא הוא שבחא דיהודא, דלא אשתפח יום בלא לילה. דהא לילה ביה אשתפח תדירא, וצדיק אחיד לעילא ואחיד לתתא.

וזרעו מבקש לחם, מאי הוא. אלא בשעתא דזריק ואתנגיד זרעא, לא תבע

אינו תובע את הנקבה, שהרי היא שורה עמו, שאין נפרדת ממנו לעולמים וזמניה היא אצלו, שהרי אין זרע שופע אלא בשעה שהנקבה זמניה, ויתשוקת שניהם יחד בדבוק אחד, שאין נפרדים, ולכן לא צריך לתבע אותה.

אמר לו, ובזמן הגלות לא כך? אמר לו, כתוב זרעו, ואינו. מתי יוצא? כשהנקבה בדבוק אחד עם הזכר, ואם תאמר, לא ראיתי צדיק נעזב - בזמן של הגלות מה היא?

א"ל זה אחר למעלה ולא נעזב לעולמים. בזמן אחר לא נעזב מהנקבה, אחר למעלה ואחר למטה. אחר למעלה - בזמן של הגלות. בזמן אחר אחר את שני הצדדים, למעלה ולמטה, ולעולם אינו נעזב.

כתוב (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים, זה צדיק, ואף על גב שנגאמר ברקיע השמים, אלא ברקיע השמים ודאי, שהוא סיוס הגוף.

בא ראה, שני רקיעים הם, והם הראשית והסיוס, זה כמו זה. ראשית הרקיע השמיני בו שקועים כל הפוכבים, קטנים וגדולים, וזהו הרקיע העליון הנסתר שמקום הכל, וממנו יוצא הכל, והוא השמיני ממטה למעלה, והוא הראשית להוציא ממנו הכל.

כך הוא הרקיע השמיני ממעלה למטה, שבו שקועים כל הפוכבים, כל האורות והמאורות, והוא נוטל את הכל, וזה הסיוס של הכל. כמו שאותו הרקיע השמיני, שהוא ראשית הכל, תלויים בו כל האורות, ונוטל אותם, וממנו יוצאים - כך גם זה, אותו רקיע השמיני

לנוקבא. דהא בהדיה שריא, דלא אתפרשא מגייה לעלמין, וזמיןא היא לגביה. דהא זרעא לא נגיד, אלא בשעתא דנוקבא זמיןא, (דף קסב ע"ב) ותיאובתא דתרווייהו כחדא בדבוקא חד דלא מתפרשן, ועל דא לא אצטריף למתבע עליה.

אמר ליה, ובזמנא דגלותא לאו הכי. אמר ליה זרעו פתיב, ולא אוייהו. אימתי נפיק, פד נוקבא בדבוקא חד עם דכורא. ואי תימא לא ראיתי צדיק נעזב, בזמנא דגלותא מאי היא.

א"ל, הא אחיד לעילא. ולא נעזב לעלמין, בזמנא אחרא, לא נעזב מנוקבא, אחיד לעילא, ואחיד לתתא. אחיד לעילא, בזמנא דגלותא. בזמנא אחרא, אחיד לתרין סטרין, לעילא ותתא, ולעולם אינו נעזב.

כתוב, (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים, דא צדיק. ואף על גב דאתמר ברקיע השמים, אלא ברקיע השמים ודאי, דאיהו סיומא דגופא.

הא חזי, תרין רקיעין אינון, ואינון שירותא וסיומא, דא כגוונא דא. שירותא רקיעא תמינאה, ביה שקיען כל ככביא, זעירין ורבובין. ודא הוא רקיעא עלאה סתימאה, דקאים פלא ומגיה נפיק פלא. ואיהו תמינאה, מתתא לעילא, והוא שירותא לאפקא מגיה פלא.

כך איהו רקיעא תמינאה מעילא לתתא, דביה שקיעין כל ככביא, פל נהורין ובוצינין. והוא נטיל פלא ודא סיומא דכלא. כמה דההוא רקיעא תמינאה, דאיהו שירותא דכלא. תלויין ביה פל נהורין ונטיל לון, ומגיה נפיק. הכי נמי האי, איהו רקיעא

תלויים בו כל האורות ונוטל אותם, ומפגנו ויצאו לכל העולמות.

הראשית והסיום עומדים כגון אחד, ועל פן הוא הנהר ששופע ויוצא ולא פוסקים מימיו לעולמים, הכל שיהיה הסיום כמו הראשית, ומשום כך וימתן אתם אלהים ברקיע השמים, ולמה? להאיר על הארץ.

ואף על גב דאתמר פלא כגוונא חדא קיימי, ודא הוא ברירא דמלה, מה בין האי להאי. אלא, דא אוקים וזן לעלמא עלאה דאיהו ביה ולכל אינון סטרין עלאין, ודא אוקים וזן לעלמא תתאה ולכל אינון סטרין תתאין.

ואם תאמר, העולם שלמעלה מי הוא? והרי הוא! אתו הרקיע השמיני העליון הנסתר הוא העולם שלמעלה, וכך נקרא, שהרי שני עולמות הם, כמו שנתבאר. אלא הוא עולם עליון, וכל אותם שיוצאים ממנו נקראים על שמו, ואותם שיוצאים מן העולם הפתוח נקראים על שמו, וכל זה וזה הכל אחד, ברוב הוא לעולם ולעולמי עולמים.

בא ראה, (תהלים קד) ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע. מי הלבנון? הרי פרשוהו ונתבאר. הפסוק הזה, אשר שם צפרים יקננו חסידה ברושים ביתה - אשר שם צפרים יקננו, באיזה מקום? בלבנון. ואלו הן שתי הצפרים שאמרנו בכמה מקומות, ומאלו נפרדות כמה צפרים אחרות. אבל אלו עליונות, ויוצאת מן לבנון, שהוא (סו"ט) למעלה, וסוד הדבר - וללכן שתי בנות וגו'.

חסידה ברושים ביתה, (ו' לאה) באותם ששה בנים עליונים,

תמינאה, תליין ביה כל נהורין ונטיל לון, ומניה נפקו לבלהו עלמין.

שירותא וסיומא כגוונא חד קיימי, ועל דא איהו נהר דנגיד ונפיק, ולא פסקי מימוי לעלמין. פלא למהוי סיומא כשירותא, ובגין כך ויתן אתם אלהים ברקיע השמים, ולמה, להאיר על הארץ.

ואף על גב דאתמר פלא כגוונא חדא קיימי, ודא הוא ברירא דמלה, מה בין האי להאי. אלא, דא אוקים וזן לעלמא עלאה דאיהו ביה ולכל אינון סטרין עלאין, ודא אוקים וזן לעלמא תתאה ולכל אינון סטרין תתאין.

וא' תימא, עלמא דלעילא מאן איהו, ודא (איהו) ההוא רקיעא תמינאה עלאה סתימאה, עלמא דלעילא איהו והכי אקרי, דהא תרין עלמין נינהו כמה דאתמר. אלא, איהו עלמא עלאה, וכל אינון דנפקי מניה, על שמיה אקרונ. ואינון דנפקי מעלמא תתאה, על שמיה אקרונ. וכל האי והאי כלא חד, בריך הוא לעלם ולעלמי עלמין.

תא חזי (תהלים קד) ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע. מאן לבנון. הא אוקמוה ואתמר, האי קרא (תהלים קד) אשר שם צפרים יקננו חסידה ברושים ביתה. אשר שם צפרים יקננו, באן אתר, בלבנון. ואלין אינון תרין צפרים דקאמרן בכמה אתר, (ד' קסג ע"א) ומאלין אתפרשן כמה צפרין אחרנין, אבל אלין עלאין ונפקין מלבנון דאיהו (ס"א סתימאה) לעילא, ורזא דמלה, (בראשית כט) וללכן שתי בנות וגו'.

חסידה ברושים ביתה, (ס"א דא לאה) באינון שית בנין עלאין, שית סטרין

ששת צדדי העולם, כמו שנתבאר. למה נקרא חסידה? אלא העולם העליון הזה, אף על גב שהוא נקבה, קוראים לו זכר. שכאשר מתפשט, כל טוב וכל האור יוצא ממנו.

ומשום שהיא חסידה, יוצא [משם] ממנה חסד, שהוא האור הראשון, שכתוב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור. ועל זה ברושים ביתה. ברושים - אל תקרי ברושים אלא בראשים, שהרי העולם האחר בתחתונים ביתה, והיא בית הדין של העולם, ולפעמים נקרא כמו שלמעלה בכל אותם השמות.

ועל המקום הזה כתוב, וינחם ה' ויתעצב אל לבו. חרון אף ה'. שהרי במקום הזה תלוי שהרי כל מה שלמעלה, הכל הוא באור, חיים לכל הצדדים, ועל כן שנינו, אין עצבות לפני המקום, בדיוק לפני, ועל זה כתוב (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה. עבדו את ה' בשמחה - כנגד העולם העליון. באו לפניו ברננה - כנגד העולם התחתון. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, משום כך כתוב (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה' מגן עזרך ואשר חרב גאותך ויפחשו וגו'.

ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים וגו'. פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי ט) אם חכמת חכמת לך ולצפת לבדך תשא. אם חכמת חכמת לך - בא ראה, אוי לאותם רשעי העולם שלא יודעים ולא משגיחים בדברי תורה. וכשהם משגיחים בה - משום שאין להם שכל, דברי התורה נראים בעיניהם כאלו כלם מלאים ריקנות ואין בהם תועלת, והכל משום שהם ריקנים מדעת ושכל, שהרי כל דברי התורה, כלם

דעלמא, כמה דאתמר. אמאי אקרי חסידה. אלא, האי עלמא עלאה אף על גב דנוקבא איהו, קרינן לה דכר, דכד אתפשט, כל טיבו וכל נהירו מגיה נפיק.

ובגין כך דאיהו חסידה, נפיק (מתמוז) מינה חס"ד, דאיהו נהורא קדמאה, דכתוב, (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור. ועל דא ברושים ביתה. ברושים, אל תקרי ברושים, אלא בראשים. דהא עלמא אתרא, בתתאין ביתה, ואיהו בי דינא דעלמא. ולזמנין אקרי כגוונא דלעילא, בכל אינון שמהן.

ועל אתר דא כתיב, (בראשית ו) וינחם יי ויתעצב אל לבו. חרון אף יי. דהא באתר דא תליא. דהא כל מה דלעילא, כלא איהו בנהירו, חייך לכל סטרין. ועל דא תנינו, אין עצבות לפני המקום, לפני דייקא. ועל דא כתיב, (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה באו לפניו ברננה. עבדו את יי בשמחה, לקביל עלמא עלאה, באו לפניו ברננה לקביל עלמא תתאה. וכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי. בגין כך כתיב, (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביי מגן עזרך ואשר חרב גאותך ויפחשו וגו'.

ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים וגו'. (בראשית ל) פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי ט)

אם חכמת חכמת לך ולצפת לבדך תשא. אם חכמת חכמת לך, תא חזי, ווי לאינון חייבי עלמא, דלא ידעין ולא משגיחין במלי דאורייתא. וכד אינון משגיחין בה, בגין דלית לון סכלתנו, מלין דאורייתא דמין בעינייהו כאילו כלהו מלי ריקנא, ולית בהו תועלתא. וכלא בגין דאינון ריקנין מדעתא ריקנות ואין בהם תועלת, והכל משום שהם ריקנים מדעת ושכל, שהרי כל דברי התורה, כלם

דברים עליונים ונכבדים, וכל דבר ודבר שכתוב בה יקרה היא מפנינים וכל חפצים לא ישוו בה [בתורה].

וכר אותם הטפשים אטומי הלב, פשרואים דברי תורה, לא די להם שלא יודעים, אלא שהם אומרים שהם דברים פגומים, דברים שאין בהם תועלת. או להם פשיטבע אותם הקדוש ברוף הוא את עלבון התורה, ויעששו ענש שמורדים ברבונם.

מה כתוב בתורה? כי לא דבר רק הוא מכס. ואם הוא רק - הוא מכס, שהרי כל התורה מלאה מכל אבנים טובות ומרגליות יקרות מכל הטובות של העולם, כמו שנאמר וכל חפצים לא ישוו בה, ואיך יאמרו שהיא ריקה?! ושלמה המלך אמר, אם חכמת חכמת לך. שפאשר יתחכם אדם בתורה, זוהי תועלת לו, שהרי בתורה לא יכול להוסיף אפילו אות אחת. ולצת לבדך תשא, שהרי התורה לא יגרע כלום מהשבח שלה, והליצנות היא שלו ונשארת בו להאביד אותו מן העולם הזה ומן העולם הבא.

בא ראה, פאשר האותיות העליונות פלן מתחברות בדרגה הזו, הסוף של כל הדרגות הקדושות העליונות, ומתמלאת מהם ומתברכת מן העולם העליון, אז הדרגה הזו עומדת להשקות את כל העדרים, כל אחד ואחד פראוי לו, וכל אחד ואחד נשקה מדין ורחמים.

בא ראה מה כתוב, ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים וגו'. שיעקב רצה לתקן תפלת ערבית, ולהאיר ללבנה ולהשקות ולברך אותה מכל הצדדים, שכתוב ויצג את המקלות, אלו דינים וגבורות

וסכלתנו. דהא כל מילי דאורייתא, פלהו מלין עלאין ויקירין. וכל מלה ומלה כתיב בה (משל ג) יקרה היא מפנינים וכל חפצים לא ישוו בה (באורייתא).

וכר אינון טפשין, אטימין דלפא, פד חמאן מלי דאורייתא, לא די לון דלא ידעי, אלא דאינון אמרי, דאינהו מלין פגימין, מלי דלית בהו תועלתא. ווי לון, פד יתבע לון קדשא בריך הוא, עלבונא דאורייתא, ויתענשו עונשא דמרדי במאריהון.

מה פתיב באורייתא, (דברים לב) כי לא דבר רק הוא מכס, ואי איהו רק מכס איהו, דהא אורייתא כלא, מלייא מפל אבנין טבין ומרגלאן וקירין, מפל טבין דעלמא. כמה דאת אמר וכל חפצים לא ישוו בה, והיה יימרון דאיהי ריקנא.

ושלמה מלפא אמר, אם חכמת חכמת לך, דכד יתחכם פו נש באורייתא, תועלתא דיליה איהו. דהא באורייתא לא יכול לאוספא אפילו את אחת. ולצת לבדך תשא, דהא אורייתא, לא יגרע משבחה כלום, וליצנותא, דיליה איהו, ואשתאר ביה לאובדא ליה מהאי עלמא ומעלמא דאתי.

הא חזי, פד אתון עלאין, מתחברן פלהו בהאי דרגא, סופא דכל דרגין קדישין עלאין, ואתמלא מנייהו, ואתברכא מעלמא עלאה. פדין, האי דרגא קיימא לאשקאה לכלהו עדרין, פל חד וחד פדקא חזי ליה, וכל חד וחד אתשקי מן דינא ורחמי.

הא חזי, מה כתיב, ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים וגו', דיעקב בעא לאתקנא תפלה של ערבית, ולאנהרא לסיהרא, ולאשקאה ולברכא לה מפל סטרין, דכתיב

ויצג את המקלות. אליו דיניו וגבורתו דנפקי מגבורה דלעילא.

ויעקב בד בעא לאתקנא להאי דרגא, סליק לכל אינון דיניו וגבורתו מינה, ואוקים לון ברהטים, באינון רהטים ארבע, דקיימי תחות האי (במדבר כא) באר חפרויה שרים, דאתמלייא מאינון נחלין ומבויעין עלאינון. בגין דכד נפקין מיין מהאי באר קדישא, אליון ארבע נטלי פלא. ועל דא אקרוין רהטים, ומתמן (ד' קסג ע"ב) אתיין פלא למשתי. ואינון דיניו וגבורתו, פלהו קיימי תמן, לנטלא לכל חד וחד פדקא חזי ליה.

אשר תבאנה הצאן לשתות לנכח אליון לקביל אליון. ויחמנה, מאי ויחמנה. דכד מתעטרין בדינא, מתחממין בההוא דינא, ואזלין ושאטין בעלמא, ומעייני בארחהון דבני נשא, הן לטב הן לביש.

הא חזי, מה כתיב בתריה, (בראשית ל) ויחמו הצאן אל המקלות, בגין דאינון מקלות הוו מתחממן, ומשגיחין בדיני העולם, נפקדין עליו, ונדונים אנשים עליהם, כמו שנאמר (דניאל ד) בגזרת מלאכים הדבר ובפקדת קדושים הגזרה וגו'.

רבי חייא פתח ואמר, (תהלים סג) דבקה נפשי אחריו בי תמכה ימינה, היא קרא אית לאסתפלא ביה, דבקה נפשי אחריו, בגין דדוד מלכא, הוה מתדבק נפשיה תדיר, אבתריה דקדשא בריה הוא. ולא חייש למלין אחרנין דעלמא, אלא לאתדבקא נפשיה ורעותיה ביה, וכיון דאיהו הוה מתדבק בקדשא בריה הוא, הוה תמיה ביה ולא שבקיה. מפאן, לבר נש פד אתא לאתדבקא בקדשא בריה הוא,

שיוצאים מן הגבורה שלמעלה. וכאשר יעקב רצה לתקן את הדרגה הזו, סלק את כל אותם הדינים והגבורות ממנה, והקים אותם ברהטים, באותם ארבעת הרהטים שעומדים תחת זו באר חפרויה שרים, שמתמלאת מאותם הנחלים והמעיינות העליונים. משום שכאשר המים יוצאים מהבאר הקדושה הזו, אלו הארבעה נוטלים הכל, ועל פן נקראים רהטים, ומשם פלם באים לשתות. ואותם דינים וגבורות, פלם עומדים שם לטל את כל אחד ואחד כראוי לו.

אשר תבאנה הצאן לשתות לנכח אליון ויחמנה, מה זה ויחמנה? שכאשר מתעטרים בדין, מתחממים באותו הדין, והולכים ומשוטטים בעולם, ומעיינים בדרכי בני האדם, הן לטוב הן לרע.

בא ראה מה כתוב אחריו, ויחמו הצאן אל המקלות. משום שאותם המקלות היו מתחממים ומשגיחים בדיני העולם, נפקדין עליו, ונדונים אנשים עליהם, כמו שנאמר (דניאל ד) בגזרת מלאכים הדבר ובפקדת קדושים הגזרה וגו'.

רבי חייא פתח ואמר, (תהלים סג) דבקה נפשי אחריו בי תמכה ימינה, משום שדוד המלך היה מדביק תמיד את נפשו אחרי הקדוש ברוך הוא, ולא חשש לדברים אחרים של העולם, אלא להדביק נפשו ורצונו בו. וכיון שהוא היה נדבק בקדוש-ברוך-הוא, היה תומך בו ולא עוזב אותו. מפאן שכאשר אדם בא להדבק בקדוש-ברוך-הוא,

לא שבקיה. מפאן, לבר נש פד אתא לאתדבקא בקדשא בריה הוא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

פרסום בנצרת עלית

ייתה עם ישראל - "כ"ק אדמו"ר בלב ארץ"

הנכם מזמנים

לעצרת התעוררות מרכזית

לרגל חג השבועות - יום מתן תורה

אשר יתקיים א"ה

ביום שני ד' סיון (17 במאי למניינם)

החל מהשעה 20:15

בהיכל בית המדרש של הישיבה הקדושה

במעמד:

מורנו ורבנו ראש הישיבה שליט"א

רבני הישיבה, רבנים ואישי ציבור נכבדים

ובראשם אורח הכבוד

הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א

מייסד "פעיל הוהר הקולט" שניי "חברה מכון הרבים הקולט" ומחבר ספרים רבים

אשר ישא דבריו חיזוק והתעוררות

ויאציל מברכתו על כל משתתפי הכנס

ניתן יהיה לרשום כבוד מול אול ספרי הוהר הקדוש ועוד שיצאו לאור עיי האדמו"ר

גדול יהיה המעמד לכבודה של תורה!

ונספר ספור נורא מנגד תוכתו של
מזכיר הרבים:

המנצח את הרבים הוא התקן הדי
הגדול בשמים

בספר ישמח משה עה"ת בהקדמה
בכו' התולה למשה דף י"א ע"ב וז"ל:
מבואר בזהר תרוקח דף קכ"ח ע"ב
הוא ונראה בעי' למרדכי בטר תניבא וכי'
בגין דהקשב ל"י קאלו הוא ברא ל"י ונא
איהו שכתא אהקא דתתלק ב"י וקרא דקב"ה
יתי משיכתא אהקא וכי' ועל דא באהרן
וכבים השיב מעון וכתוב קריתו היתה
אתו התיים והשילום ועיי"ש בר' מק"ט
ע"א בפה הקלוגו שם בפה גדולים וכות
הצדיקים שמתוירים רשעים בתשובה.

בן שמיטי מאדמו"ר ז"ל אשר ספר
לו מוול"ה איך שפעם אחת נקנשו
בעולם הקלוגין רש"י ז"ל עם רבב הקדוש
ר' איציקל מרמאהאבטיש ונאלץ רש"י
ז"ל ר' איציקל איהו וכות ומצוה יש לו
לבנו רבב הקדוש ר' מיקל המגיד משרים
מקלאטשוב מה ששומע שמרעישין בקבל
העולמות עם בנו רבב הנ"ל והשיב לו ר'
איציקל הנ"ל איך שלומד תורה לשמה,
ולא נתקרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר
לו עדה, שבגנו הרבה לסגף את עצמו
בפעניות וקפויים, וגם בה לא נתקרה
דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר
הרבה בגמ"ח וצדקה, ופור נתן לאביונים
ובדמיה, ועוד לא נתקרה דעתו טוב
אמר לו שכבים השיב מעון ונעשה הרבה
בעלי תשובה בעולם ובהו נהה ושמעיה
דעתו של רש"י ז"ל ונתה דעתו הקדושה
מה שמרעישים אתו קל הפקליא של
מעלה ע"כ.

מובן כי מעשה פאת לא יוכל לספר
אשר עניי בשר לו נאך לאדם אשר עניו
משוטטות בעולמות קלונים שומע
ורואה מה שלא ישמע לוולתו. ויכל לספר
כאות.

מנה וכולים לתבין איהו וכות גדול
הוא לאילו שלומדים זה"ק, וכל הפקליא
של מעלה מנדברים מהם, שבנבותם
נצולים כל עם ישראל מכל מיני נזרות
קשות ונזרות, ומקרביו הגאולה, שנגבה
בקרוב לראותה.

צדיק בא לעיר

הכינו לקראת העצרת המרכזית לכבוד חג השבועות זמן מתן

תורתנו, שיערך אי"ה, ביום שני ד' סיון

ח'תש"ע (17 במאי). אורח הכבוד מבית

שמש עיר התורה והחסידות (לשעבר

ברוקלין, ניו-יורק), יהיה כ"ק אדמו"ר

מהאלמין שליט"א - הגה"צ רבי שלום

יהודה גראס שליט"א, נין ונכד לצדיק,

הרה"ק רבי אורי (יהשרף) מסטרליסק

זריע. רבי מהאלמין יאציל מברכותיו

הקדושות על באי הכינוס. הכניסה

חופשית, עזרת נשים פתוחה!

<p>דילקט בית</p> <p>7.00</p> <p>מימלת הסבת</p> <p>8.00</p> <p>4.12</p> <p>דוד ווינר</p> <p>1000</p>	<p>כ"ק א"ה חת"ש"י</p> <p>פרשת בדר- בחקות'</p> <p>אבות מרת ח'</p> <p>גיליון מס' 800</p>	<p>תורה אברהם</p> <p>עלון שבועי ליהודי התשובה</p> <p>ליגת וועגן וועגן תורה וצדק אברהם איקנה בתנאים שלמה חתן שפירא חתן ויקטיל ת.ג.ב.ח.</p>
---	--	---

בכל מוצאי שבת חויה מרוסמת

בשיעור כספר הוהר הקדוש

מפי ראש הישיבה הרב אליהו מנחם שליט"א

השיעור מתקיים בבית יחידיה הגנה לוי ה"ה, רח' הירושם 12.6

בשעה 21:15

